

andet Formaal, idet han tillige har faaet indrettet Kasematter ude i Vestenceinten i Fæstningen. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henvise ærede Medlemmer til det sidste Nummer af „Vort Forsvar“, som findes omdelt paa vore Pladser. Der skriver en belgisk General Brialmont om den københavnske Befæstning, og jeg skal tillade mig at oplæse nogle Linier. Han siger, at „Fæstningen til sin Fuldstændiggørelse kræver skudsikre Rum under Enceinten. Denne Mangel er i de senere Aar delvis bleven afhjulpet ved Opførelse af ny Fredskrudtmagasiner under Volden, som, naar de tømmes i Krigstid, fordi der bliver Brug for deres Indhold andetsteds, ville kunne tjene til Opholdsrum for Besætningen.“ Han udtaler tillige, at Fæstningen endvidere maa forstærkes med fremskudte Værker foran Vestenceinten og ved Anlæg af Forter i Dyrehaven og paa Amager. Det, som de Herrer i Finansudvalget her have givet den ærede Minister Tilladelse til, er altsaa at fuldføre Bahnsons Fæstning. Der manglede netop for at være brugbar og tjenstdygtig disse skudsikre Rum, der skulle bruges i Krigstid. Det er det, den højtærede Minister ad denne Omvej har naaet — tilsyneladende for at gøre København den Tjeneste at flytte Krudttaarnene bort. Han har derved faaet Fæstningen, Bahnsons Værk, monteret færdig. Det have de Herrer i Finansudvalgets Flertal derved givet deres Minde til.

Og der kan jo være Fare for, hvis dette ikke alvorlig paatales, at den højtærede Minister da gaar videre. Der ligger ved Siden af de Arealer, som Ministeren nu har solgt til Konferensraad Heide, Arealer til mange Millioner Kroners Værdi. Der ligger Christianshavns Vold. Er det det næste, der skal sælges? Eller hvad mon det næste er, der skal gøres i Penge til Fæstningens Komplettering og Fuldendelse? Man kan jo vente sig alt. Naar man tillader sig det, som den højtærede Minister nu har tilladt sig, kan man jo vente, at Ministeren en skønne Dag gaar videre og uden at spørge Per eller Poul sælger Statens Ejendomme, sjakrer dem bort for, hvad han kan faa for dem, og bruger Pengene til at grave og rode i Fæstningen. Det forekommer mig, at det, vi her ere komne ind paa, er en saa fordømmelig Statsskik, at vi her fra Rigsdagens Side have Ret til at kræve den Slags Ting dragne frem i Dagens fulde Lys, for at der ikke skal indføres den Luskepetterpolitik, at den ærede Minister

alene træffer Aftaler med nogle ganske faa Mænd og derved ordner saa vigtige og indgribende Spørgsmaal som dette. Vi Socialdemokrater have været mod denne Ordning. Da Sagen blev bragt frem i Finansudvalget, sagde vi: Vi paaskønne Bestræbelserne for at fjerne Krudttaarnene, men vi stille som den første Betingelse, at Krudtet ikke lægges ud i Fæstningen. Det gjorde vi, fordi jeg havde en Anelse om, hvad der laa bagved, at der var en eller anden Rævestreg bag ved dette, at det skulde være en Fuldendelse, en Montering af Bahnsons paabegyndte Værk. Jeg kan ikke forstaa, at saadanne Mænd, som f. Eks. det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), der i de stærkeste Ord have fordømt Bahnsons Fæstning, nu sidde stille som Mus og se paa, at den nuværende Krigsminister fuldender denne Fæstning og forbereder den til at være brugbar i Krigens Tjeneste.

Der er fra vor Side anket over de store Overskridelser, som den nuværende Krigsminister tillader sig paa sit Budget. Vi tro, at vi bevilge ham en 10—11 Mill. Kr. paa hans ordinære Budget, og saa viser det sig, at han i Aarets Løb gør sig skyldig i meget store Overskridelser. Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), der jo synes at skulle være Advokat for Krigsministeren og synes at skulle forsvare og ville forsvare alt, hvad Krigsministeren foretager sig, mente, at det var ikke noget at gøre Ophævelse over, det var ikke andet, end hvad der var sket under saa mange tidligere Krigsministre, at deres Budget var blevet overskredet. Nej, Sagen er adskillig værre. Naar man nemlig ser paa, hvad den nuværende Krigsminister tillader sig at tage paa egen Haand, er det langt større Beløb, end tidligere Krigsministre toge. Naar man f. Eks. vil tage Statsregnskaberne — lad os sige fra den Tid, da Venstre ikke blev Flertal, men alligevel blev det ledende Parti her i Folketinget, altsaa i Rigsdagssamlingen 1895—96 og ser de Overskridelser, som Højres Ministre have gjort sig skyldige i, saa er det følgende:

1895—96	128,000 Kr.,
1896—97	161,000 Kr.,
1897—98	316,000 Kr.,
1898—99	407,000 Kr.,
1899—1900	378,000 Kr.,
1900—1901	448,000 Kr.,
1901—1902	392,000 Kr.,

gennemsnitlig have altsaa Højres Ministre i disse 7 Aar gjort sig skyldige i en Overskridelse af deres Budget med et Beløb af 318,000 Kr., men den nuværende Krigsminister for-